כל הפסולין פרק שלישי זבחים לב.

מסורת הש"ס

א) לעיל מז., כ). [לעיל יד:]. ב) ירושי' יומא פ"ב ה"א פ"ה ה"א, ד) לעיל עו. יומא מח. ירושי' שם פ"ה ה"א, ה) לעיל מו., ו) [יומא מ:], ת"כ ויקרא נדבה פרש"ד ה"ב,ז). [כרתות לא:ופ"ן], ח) [לקמן לג.] ת"כ שם ה"א, ט) [יומא לא.]. י) לקמן לד., כ) ע' לעיל כו: כז., ל) כלים פ"א ה"י, מ) פ"א מ"א, נ) יומא טו., ס) לקמן ע"ב, ע) [ועי"ש תו' מולין כ: ד"ה שמא]. פ) ויקרא ה, ד. צ) [וע"ש כרש"י ד"ה לפני ה' וסתר, לרלטע לפני ה' וסתיר ליה וסתר את יתי ויקרא לן]

שינויי נוסחאות

א) ששחטו כ"ל [ש"מ. צ"ק]. ב) ל"ל והקריבו בני אהרן הכהנים וגו' (הגר"ב). ג) כ"כ"ל נוסף וקרא אסמכתא בעלמא. ד) ל"ל או להקטיר (ש"מ). ה) מפרש לה כ"ל (ש"מ). ו) מיכת למר ליתא בכתה"י. ז) ל"ל ליה (ש"מ). ח) נ"ל ועיר בסוטה (צ"ק). ט) ל"ל שכיבה (ש"מ. צ"ק). י) בגיסה רציאה (חוס' הרא"ש סוסה שם). יא) הוציאה הוציאה כ"ל (ר"ע ברטנורא, וכ"ה במשניות). אבל בכנלו אם ליתא הוציאה הכי לא במתני' ולא בגמ'. יב) העזרה שהיו זקוקין להוציאה אף חוץ לזה הבית (ש"מ), נ"ל אף חוץ לזה ולזה הבית (צ"ק ורש"ש). יג) בשאר צידי העזרה (ש"מ). ומ"ש מוקן בשאר מקומות. יד) הכי שחיט כ"ל (ש"מ. וכ"כ בצ"ק ורא"ש). וכ"כ"ל לא הניח, דמפרש בלפסקי שפיר לשחיט בסכין מרוכה כ"כ אמת, אלא דאין בכל דעל זה קאי מ"ש להלן יותר נאות בכר'. ועי' כאות שמ"ז: טו) זו גירסת הרא"ש, (ואולי ל"ל הא דקאמר), ועפ"י פירושו הנ"ל נאות שלפנ"ז. ועי' ל"ק אין לחוש בכך דשחיטה כשרה בדיעבד קאמר ושמא יגעו רבו', וכ"ג הגר"א מגר. וכ"כ בדיו. וע"ע בל"ק סס ובח"ג ע"מ: טז) לא תקשי מומגרע כ"ל. והאמר מתקן (ש"מ): יז) לגבין ועליות אם לא דרך (ש"מ): יח) ל"ל דהתיא (ש"מ): יט) דמרחק צפון דיסמך ושחיט גבי עולה כתיב דטעונה צפון ועלה דריש בת"כ. כ"ל (שמ"ר: כ) כמכ"ר מוסיף כאן ולא בבמה: כא) ה' וסמך (שמ"ר): כב) דלמא שאני התם דקדושה דחטאות הפנימיות אמורה היא (שמ"ר: כג) ר"ל כפרק כל הזבחים שקבלו דמן, ועי"ש דף כו ע"ב תד"ה הכא: כד) עי' תוס' דף כו ע"ב ד"ה הכ"ש (צ"ק):

ליקוטים

שהשחיטה בשרה בורים ובנגבים כו'. אכן באמת משלשה מקומות במקרא עלה בידינו שבראי היו מקודדין בשחיטה והפשטה שיהו נעשין ע"י כהנים או לוים. כי כתיב בתוך הבית דחזקיהו רק הכהנים היו למעט ולא יכלו להפשיט וגו' ויחזקום אחיהם הלוים. ובספה תזקיהו כתוב (בענין שחיטת פסח) הלוים על שחיטת הפסחים. וכן בספה דראשיהו הלוים בפשיטים. וכן מפורש בכתוב לעתיד כי אם הלוים וגו' ובשוחטים את הבית המה ישחטו וגו'. הרי כי לא דבר ריק הוא ודאי. והיינו כמו דבימי עלי הוו מהדרי אפילו בתר כהן ולא שנו בהכי ואנו עד דאתא שמואל לא הוו ידעי השחיטה בזר כשרה, אלא משום דלכתחילה פסיטא דאיכא קפידא, ואינהו סברי דמצוה לאהדורי אכהנים אע"ג דליתניהו הכא, ואורי להו שמואל דשעת הדחק כדיעבד דמי כה"ג דמהדרי בזר כשרה. שהרי מצוה לא משהינן. והארכתי בזה עוד בכ"מ, עיין רפ"ב דזבחים ובהגהותי לראיש ריש תולין ובתשובה כ"י (נאם שמים לענינין ר"ל. רפ"ד דקדושין):

עין משפט נר מצוה

ג א מ"ר פרק י"ד מהלכות פסה"מ הלכה כ ופרק כ סם הלכה י:
ד ב מי' פ"ל מהלכות פסה"מ הלכה ס:
ה בד מי' פ"ל מהל' פסה"מ
ו ה מי' סם פ"ל הלכה כה:
ז ד מי' פ"ט מהלכות מילה מקדש הלכה ו ופרק ה מהלכות מעה"ק הלכה ה:
ח ח מי' פ"ל מהלכות פסה"מ הלכה ה:
ט טי מי' פרק ג מהלכות מעה"ק הלכה יא:

תורה אור השלם

1. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ הָעֹלָה וְנִרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו: וְשָׁחַט אֶת בֶּן הַבָּקָר לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיבוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם וְזָרְקוּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב אֲשֶׁר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא א, ד-ה
2. וְאִתְּךָ וּבְנֶיךָ אִתְּךָ תִּשְׁמְרוּ אֶת כְּהֻנַּתְכֶם לְכָל דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וּלְמִבֵּית לַפָּרֹכֶת וַעֲבַדְתֶּם עֲבֹדַת מַתָּנָה אֶתֵּן אֶת כְּהֻנַּתְכֶם וְהַזָּר הַקָּרֵב יוּמָת: במדבר יח, ז

מוסף רש"י

אם יש דם הנפש. עיד כלומר כהמה: יחזור הכשר ויקבל. מן הדם יתן אלא כמתנה וכבר, דמתנה דחיא עלה קתא לא מיפסל, דכיון לתיו רמי לעבודה אין מחשבתו מחשבה (לעיל כו.) יחזור לכשר. שנתנו לו, ומשמעינן כה תרתי, חדא דלא מיפסל כמלי לאפקעיה פסול, ומשמעינן דהולכה זו שעשה הכשר אלא בגיגל, שהשיב לפסול שהיה עומד כלר המזבח, לא נעשית בהכנר ולא שמה הולכה, דקתני יחזירנה למי שנתנה לו, ולו הולכה אלא בגיגל שמה הולכה לאפקי יחזירנה לאחור, יגע כסר ושלנה מידי לגר המזבח חיב לא יפיגנה מן, אלא דמשמעה אלעזר בעלמא עביד (לעיל יד:): ואספו בשר. הוחיל ונתקבל כבלי: (לעיל סו.) נתנו. לתתן דמו: על גבי הכבש. שלתיו מקום מתן דמים לפי כמוכה אלא בגגר היסוד. ולעולן לקמן לשולה עשוה מתן דמים מגגר היסוד שהיא יסוד המזבח למטה מתתן דמה. למשמיר קרן מזרחית דרמיתם דלא הוה לה יסוד כדאמרינן בחיבי מקומן: למטה. מתיבו הקיקרה (לעיל כו.) כפי מאין באחיר. ליעבא דמתנה הא, וכי מלין בלא ליתר פקולה, שנקקת לכבית מקרא לכבשיה: מבבלל שנאמר כו'. ומתוך אותו כלל הייתי בא לפסול: ת"ל ושחטו כו'. ומדכתיב כהן נקבלה וכשחיטה לא כתיב, מכלל דישחט אבנלים קלי, יסתר ידו ושחט, ליתר על השחיטה שכשרה מזר (יומא כג.). וכ"ה לשאר פסולין (חולין ב:) והקריבו מקבלה ואילך מצות כהונה. אלמר מר בתמכת תנינה (יח.), והקריבו זו קבלת הדם, ליתר על הקבלה שטעונה כהיבה (פסחים כד.):

שיטה מקובצת

אם יש דם הנפש כו'. הלי הנא לי ל"ל דפסול עושה שריים ת"כ נ"ל דמתן דמו לגבי המזבח אבל אי אמרת מתן דמו לגבי המזבח הכשר ויקבל, ולי ל"ל מתנתו דמי (לעיל) לגרם לפסול (לעיל) עושה שריים. כן ס"ה. ותנן מוכרים לא מק. דמתן דשיה ליה לא מתנתו דמי לא קלי לפסול כלל כדמוכח לעיל (דף כ:)

ומיהו יתלי (כמ"ר) [למ"ר] מתנתו דמי ס"ב לפסול קלי, וה"ת ת"כ מלי אינגי ליה ל"ל מ"ר לי פסול עושה שריים לי לא, הכל אית ליה ל"ל לעיל (דף ס.) מתנתו דמי וה"ל תפשטו מהא דפסול לעיל עושה שריים, ר"ל דלאיתה למיתר הנשם דחזקה שהתנו לתעלה (לון) למנה אבל לא נתנו הכשרתיו לא יחזור הכשר ויקבל, ומיהו קשה לה"ל תפשטו דפסול עושה שריים מדעקבו פסול (שנתן לגלה מהכשרין) הנשתם תפשו פסול לאחר עושה שריים, לכך ל"ל דמפי לעיל בפרק קבלה ה"ל ללי קלי לפסול הייתו לעולם דבהה מיהת כ"ש מלי דשיה שריים לאחל תחלה לגנרי כלומרא ה"ל (דף כ:):

והקריבו הכהנים וגו' מקבלה ואילך מצות כהונה. תימה תיפוק ליה מהיקשא דשחיטה לשחיטה מדדרים ר"ש כפ' הקונדס רבה (חומש דף יט.), ור"ל דלי לאו דרשא הכתה דמה דמשמע מהא דשחיטה (מהכר) נמי מכלל סהיה מדכתיב ר"ש מלי דמה לגבי